

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
TUZLANSKI KANTON

KANTONALNI SUD U TUZLI

Broj: 32 0 K 447733 24 Kž

Tuzla, 12.02.2025. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija Samira Jusičića kao predsjednika vijeća te Merside Sušić i Merime Gutić kao članova vijeća, uz sudjelovanje Amele Pašić kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog A.M., zbog produženog krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 383. stav 1. u vezi sa članom 55 Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, povodom žalbe tužitelja Kantonalnog tužiteljstva Tuzlanskog kantona, protiv presude Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 K 447733 23 K od 05.03.2024. godine, nakon sjednice vijeća održane dana 12.02.2025. godine u prisustvu tužitelja Kantonalnog tužiteljstva Tuzlanskog kantona Ćazima Serhatlića te optuženog A.M. i njegove braniteljice, advokata Mirjane Šarkinović iz Tuzle, donio je

P R E S U D U

Žalba tužitelja Kantonalnog tužiteljstva Tuzlanskog kantona odbija se kao neosnovana i presuda Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 K 447733 23 K od 05.03.2024. godine, potvrđuje.

O B R A Z L O Ž E N J E

Presudom Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 K 447733 23 K od 05.03.2024. godine, optuženi A.M. je na osnovu člana 299. tačka a) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH) oslobođen od optužbe da je učinio produženo krivično djelo - Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 383. stav 1. u vezi sa članom 55 Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH). Istom presudom je na osnovu člana 203. stav 1. ZKP FBiH određeno da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava.

Protiv ove presude žalbu je izjavio tužitelj Kantonalnog tužiteljstva Tuzlanskog kantona (u daljem tekstu: kantonalni tužitelj), zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede Krivičnog zakona i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, sa prijedlogom da se žalba uvaži, prvostepena presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje ili da se pobijana presuda preinači na način da se optuženi oglasi krivim za krivično djelo koje mu je stavljeno na teret optužnicom.

Braniteljica optuženog A.M. advokat Mirjana Šarkinović iz Tuzle, (u daljem tekstu: braniteljica optuženog) je u odgovoru na žalbu predložio da se žalba kantonalnog tužitelja odbije kao neosnovana.

Na sjednicu vijeća drugostepenog suda, koja je održana u smislu novelirane odredbe člana 319. stav 1. ZKP FBiH (Službene novine FBiH broj 59/2014), pristupio je kantonalni tužitelj Ćazim Serhatlić i naveo da tužiteljstvo ostaje u svemu kod navoda iz žalbe od

15.04.2024. godine i svih žalbenih navoda, te istakao da je optuženi do apsurdna doveo primjenu Zakona u Službi u TK postupajući na opisani način i to prvenstveno iz razloga jer jedan od temeljnih principa ovog Zakona napredovanje u Službi državnih službenika na osnovu njihovih rezultata rada, pa u situaciji kada u Zakonu imaju jasno propisane odredbe po kojima se vrši unapređenje u Službi, to zahtjeva primjenu tih odredbi, a ne onih na koje se pozivao optuženi u svojim rješenjima o raspoređivanju i utvrđenju, te je na takav način onemogućio drugim državnim službenicima da pod istim uslovima i okolnostima i rezultatima rada ravnopravno učestvuju u postupcima unapređenja u Službi, te stoga predlaže da sud žalbu uvaži, prvostepenu presudu ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

Braniteljica optuženog je na sjednici vijeća izjavila da odbrana u cijelosti ostaje kod navoda i prijedloga da se žalba tužiteljstva odbije kao neosnovana te istakla da je odbrana tokom postupka, a isključivo iz razloga što tužiteljstvo pokušava vršiti interpretaciju zakonskih odredaba na štetu optuženog, a bez ikakvog razloga, a kako je odredbama Zakona o državnoj službi u TK jasno propisan način popune upražnjenog radnog mjesta shodno članu 32., dok se članom 31. jasno navodi da je to isključivo ovlaštenje rukovodioca organa državne Službe i da on shodno daljim odredbama ovog Zakona, a posebno u skladu sa članom 33. vrši interni premještaj državnog službenika, a decidno su u članu 10. navedena radna mjesta na koja se može vršiti interni premještaj i to sa ili bez saglasnosti samog državnog službenika, dakle rukovodilac je taj koji odlučuje koji je to najefikasniji način postupanja, a kako bi se posao koji im je povjeren u državnoj službi obavio na najefikasniji način. Odbrana je u toku postupka ukazala na činjenicu da su sva 3 interna premještaja urađena za izuzetno kvalitetne osobe koje i danas dan rade na tim radnim mjestima, da su ispunjavali i sve uvjete i da apsolutno nije postojalo ni bolje, ni drugačije rješenje u momentu donošenja rješenja od strane direktora Kantonalne uprave za inspeksijske poslove, shodno tome ostaju u cijelosti pri navodima i prijedlozima iz odgovora na žalbu.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda kantonalnog tužitelja i po službenoj dužnosti u smislu člana 321. ZKP FBiH da li je na štetu optuženog povrijeđen Krivični zakon, cijeneći i navode iz odgovora na žalbu kantonalnog tužitelja, pa je odlučio kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Pobijajući prvostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka kantonalni tužitelj u žalbi navodi da je izreka pobijane presude protivriječna razlozima i da pobijana presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, te da je time učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Iako je žalbom kantonalnog tužitelja navedeno da izreka pobijane presude protivriječna razlozima i da obrazloženje presude ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, u navodima žalbe kantonalni tužitelj ne daje nikakve razloge u vezi sa ovim žalbenim osnovom, zbog čega ovaj sud nije bio u prilici ispitati osnovanost ovih navoda u žalbi kantonalnog tužitelja.

Nadalje, žalbom kantonalnog tužitelja se ukazuje da je prvostepeni sud u donošenju pobijane presude propustio izvršiti analizu dokaza u skladu sa odredbom člana 296. stav 2. ZKP FBiH, pri tome u žalbi ukazujući na iskaze A.I. i A.A. za koje iskaze kantonalni tužitelj navodi da prvostepeni sud nije zauzeo nikakav stav u vezi ocjene iskaza ovih svjedoka, da li iste prihvata ili ne i da li su isti u suprotnostima sa drugim dokazima koji su izvedeni na glavnom pretresu, a koji iskazi prema stavu kantonalnog tužitelja potvrđuju navode optužnice.

Ni ovi žalbeni prigovori kantonalnog tužitelja nisu osnovani.

Iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud sadržajno naveo dokaze koje je izveo na glavnom pretresu, kako dokaze optužbe, tako i dokaze odbrane, a tako i iskaze svjedoka na koje se kantonalni tužitelj poziva u žalbi, a koji svjedoci su u svojim iskazima svjedočili na okolnosti primjene Zakona o državnoj službi TK, a svjedokinja A.I. koja je u spornom periodu radila na poslovima sekretara Kantonalne uprave za inspekcijske poslove i na okolnosti donošenja rješenja o internom premještanju za lica A.S., V.Č. i Z.M., a koje iskaze je doveo i u vezu sa materijalnim dokazima koji se odnose na tačku 1. optužnice i u obrazloženju pobijane presude (strana 25. do strane 28. prvi pasus) dao ocjenu dokaza u odnosu na ovu tačku optužnice, pa tako i iskaza svjedoka na koje se kantonalni tužitelj poziva u žalbi u skladu sa odredbom člana 296. stav 2. ZKP FBiH. Isto tako prvostepeni sud je kada su u pitanju dokazi koji se odnose na tačku 2. optužnice, a kako to proizilazi iz obrazloženja presude (strana 29. pasus drugi, treći i četvrti, strana 30., 31. i strana 32., pasusu drugi i treći) izvršio analizu dokaza u skladu sa odredbom člana 296. stav 2. ZKP FBiH i dao jasne i određene razloge koje dokaze prihvata, a koje ne, pa se ne mogu prihvatiti žalbeni prigovori kantonalnog tužitelja da je prvostepeni sud u donošenju pobijane presude propustio cijeliti dokaze u skladu sa odredbom člana 296. stav 2. ZKP FBiH i da je time počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. a u vezi sa članom 296. stav 2. ZKP FBiH.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog povrede Krivičnog zakona, kantonalni tužitelj u žalbi navodi da je prvostepeni sud pogrešno cijenio da postupanje optuženog nije suprotno zakonu i da izostaje elemenat protupravnosti, na koji način je pogrešno primijenio Krivični Zakon, ukazujući u žalbi na odredbe člana 45. i 46. Zakona o državnoj službi TK, a koje odredbe je optuženi morao primijeniti prilikom raspoređivanja državnih službenika na drugo radno mjesto, jer se radi o unapređenju državnih službenika na više radno mjesto, ali je u konkretnom slučaju primijenio odredbe člana 33. Zakona o državnoj službi TK, kojom je propisana isključivo procedura premještanja državnih službenika, što je uzeo kao izgovor za stvarno unapređenje državnih službenika, te da se radi o klasičnoj zloupotrebi odredbe člana 33. Zakona o državnoj službi TK, a na što je upozorila i Agencija za državnu službu TK.

Ovi žalbeni prigovori kantonalnog tužitelja nisu osnovani.

Optužnicom Kantonalnog tužiteljstva Tuzlanskog kantona je optuženom A.M. stavljeno na teret produženo krivično djelo - Zloupotreba službenog položaja ili ovlaštenja iz člana 381 stav 1 u vezi sa članom 55 KZ FBiH. Tačkom 1. optužnice optuženom je stavljeno na teret da je u vremenskom periodu od februara 2018. godine do aprila 2020. godine u Tuzli, kao službena osoba na mjestu direktora Kantonalne Uprave za inspekcijske poslove Tuzlanskog kantona, postupio u interesima Službe iskoristivši svoja ovlaštenja koja su mu data članom 23. Zakona o inspekcijama Tuzlanskog kantona i člana 22. Zakona o državnoj službi TK iskoristio svoja ovlaštenja službene osobe tako što je, umjesto primjene odredbe člana 45. Zakona o državnoj službi TK, kojom odredbom je propisan način unapređenja državnih službenika na viša radna mjesta u okviru državne službe u istom organu uprave, te provođenje procedure propisane odredbom člana 46. Zakona o državnoj službi TK, koja propisuje raspisivanje internog oglasa za unapređenje državnog službenika na više radno mjesto, zanemarujući i odredbe člana 32. Zakona o inspekcijama TK gdje je propisano da su Glavni kantonalni inspektori rukovodeći državni službenici sa posebnim ovlaštenjima za razliku od inspektora koji nisu rukovodeći državni službenici, isključivši na taj način, a protivno inetresima službe, iz procedure unapređenja sve druge državne službenike koji bi kroz proceduru internog oglašavanja kod unapređenja i po pravilnoj primjeni zakona mogli konkurisati na viša radna mjesta, pa je u tu svrhu umjesto pomenutih odredbi svjesno primijenio odredbu člana 33. Zakona o državnoj službi TK, kojom je

propisana isključivo procedura premještanja državnih službenika – tzv. horizontalno premještanje, što je uzimao kao izgovor za stvarno unapređivanje državnih službenika, pa je na taj način izvršio više premještanja državnih službenika – inspektora na viša radna mjesta u tom organu državne službe koja su de iure i de facto značila unapređenje državnih službenika – inspektora bez propisane procedure, te tako: a) A.S. kao državnog službenika do tada postavljen u radno mjesto Stručni savjetnik za javne nabavke u Odjeljenju za IT, stručne i zajedničke poslove, koje je radno mjesto označeno u članu 10, stav 1, tačka i) Zakona sa opisom poslova i radnih zadataka iz člana 14, tačka G2 Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta gdje je između ostalih radnih zadataka opisano da ista za svoj rad odgovara Pomoćniku direktora za ekonomsko-financijske i pravne poslove, rješenjem o internom premještanju broj 17/1-34-001990/18 od 27.02.2018. godine premjestio na radno Pomoćnik direktora za IT, stručne i zajedničke poslove a koje radno mjesto je neposredno više u odnosu na dotadašnje i označeno kao radno mjesto iz člana 10., stav 1., tačka c) Zakona sa opisom poslova i radnih zadataka iz člana 14, tačka G1 Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta gdje je kao prvi radni zadatak opisano da isti neposredno rukovodi Odjeljenjem za ekonomsko-financijske i pravne poslove, a da pri tome nije proveo proceduru propisanu odredbom člana 46. Zakona koja propisuje raspisivanje internog oglasa za unapređenje državnog službenika na više radno mjesto, na koji način je A.S. osigurao korist u vidu unapređenja u neposredno višu poziciju u organu državne službe kojim rukovodi sa svim pravima koja proističu iz tog radnog mjesta, b) V.Č. kao državnog službenika do tada postavljen u radno mjesto Kantonalni inspektor za obrazovanje, nauku, kulturu i sport u Inspektoratu za obrazovanje, nauku, kulturu i sport, koje je radno mjesto označeno u članu 10, stav 1, tačka g) Zakona sa opisom poslova i radnih zadataka iz člana 14, tačka F2 Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta gdje je između ostalih radnih zadataka opisano da ista za svoj rad odgovara Glavnom kantonalnom inspektoratu za obrazovanje, nauku, kulturu i sport, rješenjem o internom premještanju broj 17/1-30-001217/20 od 03.02.2020. godine premjestio na radno Glavni Kantonalni inspektor za obrazovanje, nauku, kulturu i sport u Inspektoratu za obrazovanje, nauku, kulturu i sport a koje radno mjesto je neposredno više u odnosu na dotadašnje i označeno kao radno mjesto iz člana 10, stav 1, tačka d) Zakona sa opisom poslova i radnih zadataka iz člana 14, tačka F1 Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta gdje je kao prvi radni zadatak opisano da isti neposredno rukovodi Inspektoratom, a da pri tome nije proveo proceduru propisanu odredbom člana 46. Zakona koja propisuje raspisivanje internog oglasa za unapređenje državnog službenika na više radno mjesto, na koji način je V.Č. osigurao korist u vidu unapređenja u neposredno višu poziciju u organu državne službe kojim rukovodi sa svim pravima koja proističu iz tog radnog mjesta, c) Z.M. kao državnog službenika do tada postavljen u radno mjesto Kantonalni inspektor za sanitarne, zdravstvene i farmaceutske poslove u Inspektoratu za sanitarne, zdravstvene i farmaceutske poslove, koje je radno mjesto označeno u članu 10, stav 1, tačka g) Zakona sa opisom poslova i radnih zadataka iz člana 14, tačka E2 Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta gdje je između ostalih radnih zadataka opisano da ista za svoj rad odgovara Glavnom kantonalnom inspektoratu za sanitarne, zdravstvene i farmaceutske poslove, rješenjem o internom premještanju broj 17/1-04-002555/20 od 06.04.2020. godine premjestio na radno Glavni Kantonalni inspektor za sanitarne, zdravstvene i farmaceutske poslove u Inspektoratu za sanitarne, zdravstvene i farmaceutske poslove a koje radno mjesto je neposredno više u odnosu na dotadašnje i označeno kao radno mjesto iz člana 10, stav 1, tačka d) Zakona sa opisom poslova i radnih zadataka iz člana 14, tačka E1 Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta gdje je kao prvi radni zadatak opisano da isti neposredno rukovodi Inspektoratom, a da pri tome nije proveo proceduru propisanu odredbom člana 46. Zakona koja propisuje raspisivanje internog oglasa za unapređenje državnog službenika na više radno mjesto na koji način je Z.M. osigurao korist u vidu

unapređenja u neposredno višu poziciju u organu državne službe kojim rukovodi sa svim pravima koja proističu iz tog radnog mjesta.

Nasuprot žalbenim prigovorima kantonalnog tužitelja koji žalbom ukazuje da je optuženi u datoj situaciji morao primijeniti odredbu člana 45. Zakona o državnoj službi TK, kojim je propisan način unapređenja državnih službenika na viša radna mjesta u okviru državne službe u istom organu Uprave, a koja procedura je propisana odredbom člana 46. Zakona o državnoj službi TK, pri tom i zanemarujući odredbe člana 32. Zakona o inspekcijama TK, ovaj sud nalazi da je pravilno prvostepeni sud utvrdio da je optuženi donošenjem rješenja o internom premještanju broj: 17/1-34-001990/18 od 27.02.2018. godine koje se odnosi na A.S., a kojim rješenjem je istu premjestio na radno mjesto pomoćnik direktora za IT, stručne i zajedničke poslove, donošenjem rješenja o internom premještanju broj: 17/1-30-001217/20 od 03.02.2020. godine, a kojim rješenjem je V.Č. kao državnog službenika premjestio na radno mjesto glavni kantonalni inspektor za obrazovanje, nauku, kulturu i sport u inspektoratu za obrazovanje, nauku, kulturu i sport, donošenjem rješenja o internom premještanju broj: 17/1-04-002555/20 od 06.04.2020. godine, a kojim rješenjem je Z.M. kao državnog službenika premjestio na radno mjesto glavni kantonalni inspektor za sanitarne, zdravstvene i farmaceutske poslove u inspektoratu za sanitarne, zdravstvene i farmaceutske poslove, postupio zakonito i da u njegovim radnjama nema protupravnosti.

Naime, odredbom člana 32. Zakona o državnoj službi TK je propisano da popuna upražnjenog radnog mjesta državnog službenika u Organu državne službe se vrši u skladu sa ovim Zakonom na način za koji se u zavisnosti od konkretne potrebe i situacije odluči rukovodilac organa državne službe, a članom 33. stav 1. Zakona o državnoj službi TK koji uređuje interni premještaj državnog službenika je propisano da državni službenik se može premjestiti na drugo slično radno mjesto u istom organu državne službe, odnosno u drugi organ državne službe istog nivoa vlasti, na osnovu pismenog sporazuma između rukovodioca organa državne službe, a stavom 2. istog člana je propisano da pod sličnim radnim mjestom se podrazumijeva radno mjesto iste stručne spreme u okviru organa državne službe za koje državni službenik ispunjava opšte i posebne uslove propisane Pravilnikom o unutrašnjoj organizaciji, a stavom 3. je propisano da se premještaj može izvršiti sa i bez saglasnosti državnog službenika koji se premješta sa jednog radnog mjesta na drugo u istom, odnosno u drugom organu državne službe istog nivoa vlasti, a u okviru radnih mjesta propisanih članom 10. stav 1. točka b) – k) ovog Zakona, ako postoji potreba službe, prema ocjeni rukovodioca organa državne službe, a stavom 4. istog člana je propisano da rješenje o premještanju iz stava 3. ovog člana donosi rukovodilac organa državne službe, a primjerak rješenja se dostavlja Agenciji, a kada se premještaj vrši u drugi organ državne službe istog nivoa vlasti Agenciji se dostavlja primjerak sporazuma i rješenje o postavljenju, a stavom 5. istog člana je propisano da je kod odlučivanja o premještanju se uzima u obzir rezultati rada koje je ostvario državni službenik koji se premješta, kao i njegova ukupna stručna sposobnost za obavljanje poslova na radnom mjestu na koji se premješta, te potrebe službe i organizacija rada.

Odredbom člana 10. stav 1. Zakona o državnoj službi TK je propisano da se državni službenik postavlja na jedno od sljedećih radnih mjesta a) rukovodilac stručne i druge službe koju obrazuje Skupština, Vlada, gradsko ili općinsko vijeće, gradonačelnik odnosno načelnik, b) sekretar organa državne službe, c) pomoćnik rukovodioca organa državne službe, d) glavni inspektor, e) glavni interni revizor, f) šef unutrašnje organizacione jedinice, g) inspektor, h) interni revizor, i) stručni savjetnik, j) viši stručni suradnik, k) stručni suradnik.

Imajući u vidu naprijed navedene odredbe Zakona o državnoj službi TK, po ocjeni ovoga suda u konkretnoj situaciji donošenjem navedenih rješenja o internom premještanju za

A.S., V.Č. i Z.M. od strane optuženog, a u situaciji kada se javila potreba za popunu radnog mjesta pomoćnika direktora za IT, stručne i zajedničke poslove radi rješavanja problema u radu, a da A.S. ispunjava opće i posebne uvjete za to radno mjesto, te da posjeduje stručne sposobnosti za obavljanje predmetnih poslova, u situaciji kada se u Inspektoratu za obrazovanje, nauku, kulturu i sport u kojem Inspektoratu u vrijeme donošenja rješenja o internom premještanju državnog službenika za V.Č., osim iste u tom Inspektoratu su bila zaposlena još dva izvršioca, a da je V.Č. i ranije po ovlaštenju direktora i prije donošenja rješenja o internom premještanju, obavljala poslove glavnog inspektora od kada je to radno mjesto upražnjeno, koje je uspješno izvršavala i da imenovana ispunjava sve opće i posebne uvjete za to radno mjesto i stručne sposobnosti za obavljanje predmetnih poslova, zatim u situaciji kada donošenjem rješenja o internom premještanju državnog službenika za Z.M. kojim rješenjem je ista postavljena na radno mjesto Glavnog kantonalnog inspektora za sanitarne, zdravstvene i farmaceutske poslove u inspektoratu, kada je prethodno to radno mjesto bilo upražnjeno dvije godine i da u navedenom inspektoratu osim Z.M. koja je bila zaposlena na neodređeno vrijeme, su bila zaposlena još dva državna službenika na određeno vrijeme, a najduže na tri mjeseca, te u situaciji kada je Z.M. i ranije po ovlaštenju direktora i prije donošenja rješenja o internom premještanju obavljala poslove glavnog inspektora u tom inspektoratu, a koje poslove je uspješno obavljala, te ista ispunjava opće i posebne uvjete za to radno mjesto i stručne sposobnosti za obavljanje predmetnih poslova i po ocjeni ovoga suda popunjavanjem radnih mjesta internim premještanjem u skladu sa odredbom člana 33. Zakona o državnim službenicima TK, a koji način popunjavanja je rukovodiocu službe, odnosno optuženom omogućen, imajući u vidu sadržinu odredbe člana 32. Zakona o državnim službenicima TK, ovisno o konkretnoj potrebi i situaciji, što jeste u konkretnom slučaju, a što je isključivo odlučivanje rukovodioca organa službe, da odluči zavisno o konkretne situacije na koji način će biti izvršeno popunjavanje upražnjenih radnih mjesta u istoj službi, a to što takav način premještanja u konkretnom slučaju ima karakter i unapređenja u smislu većeg koeficijenta za obračun plaće, te uvećanje osnovne plaće, ne znači da je optuženi postupao nezakonito, jer mu i sam Zakona o državnoj službi član 32. daje ovlaštenje da zavisno o konkretne situacije i potrebe odluči na koji način će izvršiti popunjavanje upražnjenih radnih mjesta, a kako je to u konkretnom slučaju i učinjeno donošenjem rješenja o internim premještanjima kao najsvrsishodnijeg načina u datoj situaciji i potrebi za popunjavanje upražnjenih radnih mjesta.

Tačno je da odredba člana 45. Zakona o državnoj službi TK propisuje unapređenje državnih službenika na više radno mjesto iz člana 10. stav 1. točka b) do k) ovog Zakona i da je članom 46. Zakona o državnoj službi TK propisano na koji način se vrši unapređenje državnog službenika u organu državne službe kojim rukovodi na više radno mjesto o čemu odlučuje rukovodilac organa državne službe, a da je stavom 2. člana 46. Zakona o državnoj službi TK propisano da se unapređenje vrši putem internog oglasa, međutim sadržina navedenih zakonskih odredbi upućuje na to da rukovodilac državnog organa može, a i ne mora vršiti unapređenje na više radno mjesto pod određenim uslovima i da to predstavlja nagradu za zaposlenike, te svrha navedene odredbe da se nagrade uposlenici koji ispunjavaju uvjete za unapređenje, a što u konkretnom slučaju nije, jer donošenjem rješenja o internom premještanju broj: 17/1-34-001990/18 od 27.02.2018. godine koji se odnosi na A.S., a kojim rješenjem je istu premjestio na radno mjesto pomoćnik direktora za IT, stručne i zajedničke poslove, donošenjem rješenja o internom premještanju broj: 17/1-30-001217/20 od 03.02.2020. godine, a kojim rješenjem je V.Č. kao državnog službenika premjestio na radno mjesto glavni kantonalni inspektor za obrazovanje, nauku, kulturu i sport u inspektoratu za obrazovanje, nauku, kulturu i sport, donošenjem rješenja o internom premještanju broj: 17/1-04-002555/20 od 06.04.2020. godine, a kojim rješenjem je Z.M. kao državnog službenika premjestio na radno mjesto glavni kantonalni inspektor za sanitarne, zdravstvene i farmaceutske poslove u inspektoratu za sanitarne, zdravstvene i farmaceutske poslove,

optuženi kao rukovodilac Službe je primijenio odredbu člana 32. i 33. Zakona o državnoj službi TK obzirom da je navedenim zakonskim odredbama određeno popunjavanje upražnjenih radnih mjesta državnog službenika u organu državne službe, u zavisnosti od konkretne potrebe i situacije, a što jeste bilo u konkretnom slučaju kako je to i prethodno navedeno u obrazloženju ove odluke, pa se ne mogu prihvatiti žalbeni prigovori kantonalnog tužitelja da je optuženi morao u donošenju pomenutih rješenja o internim premještajima, primijeniti odredbe člana 45. i 46. Zakona o državnoj službi TK.

Imajući u vidu naprijed navedeno i ovaj sud nalazi da u radnjama optuženog A.M. pri donošenju rješenja o internom premještaju za A.S., V.Č. i Z.M. nedostaje element protupravnosti.

Optužnicom Kantonalnog tužiteljstva Tuzlanskog kantona tačkom 2. optuženom je stavljeno na teret da je u vremenskom periodu od 05.10.2016. godine do 07.10.2016. godine u Tuzli, kao službena osoba – Direktor Kantonalne uprave za inspekcijske poslove TK ovlašten u smislu odredbe člana 23. Zakona o inspekcijama Tuzlanskog kantona da rukovodi, predstavlja i zastupa Kantonalnu upravu te da je odgovoran za zakonito postupanje tog organa, postupajući suprotno interesima službe a u ličnu korist, svjestan da navedena ovlaštenja iskorištava u cilju da sebi pribavi kakvu korist što je i htio, to i učinio na način da je, na poziv austrijske firme „Ostap” Engineering & Consulting GmbH, koji poziv nije imao nikakve veze sa propisanom nadležnošću bilo koje oblasti nadzora Kantonalne uprave, jer se radilo o privatnom pozivu za prezentaciju projekta izgradnje kanalizacije i vodosnabdijevanja općine Čelić, za koju posjetu su bili plaćeni troškovi smještaja i ishrane, za predmetno putovanje otvorio putni nalog broj 58/2016 od 05.10.2016. godine, te koristio službeno vozilo Kantonalne uprave za inspekcijske poslove marke „VW” tip „Golf V”, registarskih oznaka ..., što je suprotno članu 3. Pravilnika o uslovima i načinu korištenja i održavanja službenih putničkih vozila i kontroli utroška goriva i maziva u Kantonalnoj upravi za inspekcijske poslove Tuzlanskog kantona (Pravilnik KUIP TK-a broj 17/1-05-001406/16 od 18.02.2016. godine) kojim je propisano da se vozila uprave mogu koristiti samo za vršenje službenih poslova i zadataka iz nadležnosti uprave pod uslovima utvrđenim tim Pravilnikom te člana 3. stav 1., člana 5. i člana 11. stav 1. Uredbe o naknadama troškova za službena putovanja F BiH (Sl. novine F BiH 44/16), kojim je propisano da se pod dnevnicom podrazumijeva naknada za obavljen službeno putovanje državnog službenika, a da se pod ostalim naknadama za izdatke koji nastanu u vezi sa službenim putovanjem u inostranstvo i na području BiH podrazumijevaju izdaci koji nastanu u svrhu obavljanja službenog puta, te taj put u inostranstvo prikazao kao službeno putovanje, iako takvo putovanje nije imalo nikakva obilježja službenog putovanja, za koje je podnio izvještaj sa zahtjevom za isplatu troškova službenog puta (dnevnice i ostale vrste naknada), po kojem je od Ministarstva finansija TK-a naplatio dvije dnevnice, troškove goriva i putarine, u iznosu od 340,69 KM, na koji način je sebi ostvario korist u vidu službenog odsustva s posla i imovinske koristi na ime troškova službenog putovanja u inostranstvo.

Iz obrazloženja pobijane presude proizlazi da je prvostepeni sud cijeneći dokaze koji su izvedeni u odnosu na ovu tačku i to iskaz svjedoka S.M., koji je u spornom periodu obavljao dužnost načelnika Općine Čelić, koji je svjedočio na okolnosti projekta kanalizacije i vodosnabdijevanja Općine Čelić, koji je podrazumijevao finansijsku saradnju između Bosne i Hercegovine i Republike Austrije, te da je predmetni projekat organizovan uz učešće svih nivoa vlasti BiH i da je optuženi bio dio tima iz Općine Čelić, iskaza svjedoka B.G., koji je u spornom periodu obavljao dužnost premijera Vlade TK i koji je u svom iskazu naveo da je potpisao putni nalog za optuženog i da je sve bilo u skladu sa Pravilnikom koji je tretirao područje službenih putovanja, te da se ne može ni potpisati putni nalog za službeno putovanje ukoliko isti nije u skladu sa opisom poslova organa uprave kojim rukovodi rukovodilac, da je

dao suglasnost za službeno putovanje optuženog u Republiku Austriju, ali i da nije ulazio u ocjenu opravdanosti konkretnog službenog puta, ali da je u zahtjevu dostavljenom od strane optuženog za odobrenje službenog puta u Republiku Austriju navedena svrha službenog putovanja, te imajući u vidu i odredbe člana 3. Pravilnika o uslovima i načinu korištenja i održavanja službenih putničkih vozila i kontroli utroška goriva i maziva u Kantonalnoj upravi za inspeksijske poslove TK kojim je propisano da se vozila Kantonalne uprave za inspeksijske poslove mogu koristiti samo za vršenje službenih poslova i zadataka iz nadležnosti Uprave, pod uvjetima koji su utvrđeni tim pravilnikom, te imajući u vidu i odredbe člana 11. stav 1. Uredbe o naknadama troškova za službena putovanja FBiH, kojim su propisane dnevnice i ostali izdaci koji su nastali u vezi sa službenim putovanjem u inostranstvo i na područje BiH, pravilno je prvostepeni sud utvrdio da je predmetno putovanje optuženog realizovano u okviru njegovih ovlaštenja, poslova i zadataka i da jeste bilo službeno putovanje, koje je realizovano u skladu sa važećim procedurama i propisima i djelokrugom poslova Kantonalne Uprave za inspeksijske poslove, posebno ako se ima i u vidu iskaz A.S. koja je navela u iskazu da je u oktobru 2016 godine radila poslove vezane za realizaciju službenih putovanja direktora, a nakon što se optuženi vratio sa putovanja da je obračunala troškove, a da prije podnošenja troškova premijeru na odobravanje je kontaktirala Ministarstvo finansija TK u smislu da li je obračun dobar, nakon čega je proslijeđeno premijeru na potpis, pa smatra da u slučaju da nalog za isplatu nije bio dobar, odnosno da nije bilo potrebne dokumentacije, Ministarstvo finansija TK bi vratilo takav nalog u situaciji da je za navedeno službeno putovanje postojala kontrola i opravdanost, kao i kontrola koja je uslijedila nakon realizacije putovanja, prije isplata i dnevnica optuženom u visini od 340,69 KM, pravilno je prvostepeni sud utvrdio da u radnjama optuženog koje su mu stavljene na teret tačkom 2. optužnice nema protupravnosti.

I po ocjeni ovoga suda u radnjama optuženog koje su mu stavljene na teret tačkom 1. i 2. optužnice, nedostaje elemenat protupravnosti kao jedan od konstitutivnih elemenata krivičnog djela.

Obzirom da je ocjenom izvedenih dokaza prvostepeni sud pravilno zaključio da djelo za koje se optuženi A.M. optužuje (onako kako je to opisano u optužnici i izreci prvostepene presude) nije zakonom propisano kao krivično djelo, to je optuženog na temelju člana 299. tačka a) ZKP FBiH pravilno oslobodio od optužbe, tako da su žalbeni prigovori kantonalnog tužitelja da je povrijeđen Krivični zakon iz člana 313. stav 1. tačka a) KZ FBiH neosnovani.

Kako je optuženi oslobođen od optužbe na osnovu člana 299. tačka a) KZ FBiH, ovaj sud nije ni mogao ispitivati ostale žalbene prigovore kantonalnog tužitelja, kojima pobija prvostepenu presudu zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Iz navedenih razloga, ovaj sud je na osnovu člana 328. ZKP FBiH donio presudu kojom je žalbu kantonalnog tužitelja odbio kao neosnovanu i potvrdio prvostepenu presudu.

Zapisničar
Amela Pašić, s.r.

Predsjednik vijeća
Samir Jusičić, s.r.